

[Bouet.]

virke, at selskaber, der ejer fast ejendom, kan overføre en væsentlig del af de faste ejendommens værdi til dækning af forsikringsfondet og derved få deres frie midler ikke uvæsentligt forøget, og de frie midler, som ikke skal tjene til dækning af forsikringsfondet, f. eks. aktiekapitalen, kan selskaberne frit disponere over.

Forøvrigt er det et spørgsmål, om de $\frac{2}{3}$ af ejendomsskylden ikke er en høj grænse, når der skal være tale om en første classes sikkerhed, men her må man naturligvis gå ud fra, at selskaberne, hvis de skønner, at lovens grænser ikke byder den fornødne sikkerhed på lang sigt, undlader at yde sådanne lån efter maksimalsatsen.

Ved en tilføjelse til § 18 får selskaberne frihed til at anbringe $\frac{1}{10}$ af de til forsikringsfonden hørende midler på anden måde, dog må, som det er sagt før, heri højst indgå aktier til en kursværdi svarende til 2 pct. af forsikringsfondet. Det må forventes, at livsforsikringsselskaberne i hovedsagen vil interessere sig for de børsnoterede aktier og fortrinsvis for de mindst konjunkturprægede. Såfremt der fra livsforsikringsselskabernes side skulle blive stærk efterspørgsel efter aktier, vil kurserne muligvis blive drevet i vejret, og så går jeg ud fra, at selskaberne vil være så forsigtige, at de ikke vil købe mere af disse end således, at de har sikkerhed. Man må vel iøvrigt kunne gå ud fra, at livsforsikringsselskaberne vil være interesserede i, at de selskaber, hvis aktier de ligger inde med, konsoliderer sig, med henblik på et stabilt udbytte.

Ifølge den foreslåede ændring til § 23 skal aktier fremtidig kunne opføres til ultimokursen uden hensyn til, om denne er højere end den kurs, hvortil de er erhvervet, medens de efter den gældende lov skal opføres til den kurs, hvortil de er erhvervet, dog ikke udover pari. Selvom selskaberne efter forslaget ikke skal tage et kurstab, må de naturligvis indrette og begrænse købene således, at der dårligt kan tænkes kurstab, der ikke kan bæres af selskabernes kursreservefond, hvis renter forøvrigt indgår i selskabernes driftsindtægter.

Om de forsikrede vil opnå nogen fordel af disse ændringer, vil tiden vise. Udbyttet af fast ejendom har på grund af huslejerestriktionerne i mange tilfælde væ-

ret ringere end det udbytte, man har kunnet opnå ved køb af obligationer, og undersøger man over længere perioder udbyttet af aktieinvesteringer, har dette, selvom man tager gevinsten ved kapitaludvidelsen i betragtning, ikke altid holdt trit med prisniveauets stigning. Men under hensyn til, at livsforsikringsselskaberne har udtalt ønske om disse ændringer og den højtærede minister vel meget nøje har undersøgt dette spørgsmål og er kommet overens med livsforsikringsselskaberne derom, skal jeg på dette område tilsige mit partis støtte til en velvillig behandling af sagen.

Jeg kommer dernæst til lovforslaget om tilsyn med pensionskasser.

I denne forbindelse vil jeg gerne understrege — hvad tidligere talere har sagt —, at når man læser bemærkningerne til lovforslaget, ikke mindst forsikringsrådets udtalelser til handelsministeriet i bilaget til lovforslaget, får man et levende indtryk af, at forsikringsrådet har været meget betænkeligt ved at udarbejde de foreliggende ændringer til loven.

Man peger på, at forslaget betyder et brud på de principper, der hidtil har ligget til grund for loven om tilsyn med pensionskasser. Og det er rigtigt, idet den frie adgang til at anbringe en tiendedel af midlerne kan medføre, at disse midler anbringes i virksomheden. Nu vil dette ingen rolle spille, hvis det er et velkonsolideret selskab, som efter menneskelig beregning ikke vil kunne komme i økonomiske vanskeligheder, og i så tilfælde vil det også kunne tænkes at være en fordel for de forsikrede, hvis virksomheden giver et højt udbytte. Men iøvrigt er forholdet vel det, at hvor det drejer sig om en sådan blomstrende virksomhed, er køberkursen høj for aktierne, og skal aktierne erhverves til denne høje kurs, vil det sige, at den effektive rente bliver betydeligt mindre.

Jeg vil imidlertid minde om, at da loven om tilsyn med pensionskasser blev vedtaget i 1935, skete det med alle partiers tilslutning, og baggrunden herfor var netop, at det havde vist sig i årenes løb, at firmaer, som man troede var grundmurede, en skønne dag, på grund af konjunkturerne eller internationale forhold, gik nedenunder og hjem, og funktionærerne mistede i så tilfælde helt eller delvis deres pension. Men hvem kan sige, om forholdene, selv for selskaber, der måske i øjeblikket ligger med